

Full diocesà

31 de maig del 2020



Mare de Déu del Roser de Prades

A l'església de Sant Ponç de Prades, al terme municipal de la Molsosa (Solsonès), es venera en una capella aquesta bonica imatge de la Mare de Déu del Roser. De fet, el culte del Roser en aquest poble va ser tan rellevant que suposà doblar la primitiva nau de l'església, d'origen romànic, per una de les mateixes dimensions.

El retaule que s'hi conserva porta la data de l'any 1679 i s'hi combina el treball escultòric amb la representació dels misteris del rosari sobre tela. Alguns autors han atribuït la talla de la Mare de Déu a l'escultor Pau Sunyer. L'església de Prades conserva també dos retaules més, de gran interès: el retaule de sant Abdó i sant Senén i el retaule major dedicat a sant Ponç.

Els treballs de restauració, que es van realitzar l'any 2015, consistiren en la introducció del retaule a la cambra d'anòxia durant un mes i un tractament de consolidació i reintegració volumètrica. L'actuació principal en la policromia fou l'eliminació de la repintada existent en totes les parts on ha estat possible i molt especialment en l'escultura de la Verge Maria.

Que per molts anys, el poble de la Molsosa i tots els de la vall del Llobregós conservin especialment el culte a la Mare de Déu del Roser!

«Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres»

Pentecosta / Cicle A

Lectura dels Fets dels Apòstols

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar. Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascun de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

(2,1-11)

Salm responsorial

Quan envieu el vostre alè, Senyor,
renoveu la vida sobre la terra.

(Salm 103)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per

formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

(12,3b-7,12-13)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó.»

(20,19-23)

«Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar»

L'Esperit Sant «ànima de l'Església»

Joan Mir Tubau, prev.

Amb la solemnitat de la Pentecosta s'acaba el temps de Pasqua, els cinquanta dies que han transcorregut des del diumenge de la Resurrecció del Senyor fins avui. L'Esperit Sant que va davallar sobre els deixebles el vespre del diumenge de la resurrecció del Senyor davalla també, el matí de la festa jueva de la Pentecosta, sobre els deixebles reunits a Jerusalem. L'Esperit Sant, doncs, és el fil de trama que uneix Pasqua i Pentecosta.

L'Esperit Sant —l'alè de vida— omple el cor d'uns deixebles esporuguits i tancats a casa i els capacita i els empeny a proclamar les grandeses de Déu, davant de tots els pobles i llengües representats per tots els qui aquell dia eren a Jerusalem. Gràcies a l'Esperit Sant, l'Església comença a caminar. L'Esperit Sant guia la comunitat cristiana naixent, l'acompanya, l'omple de dons, de serveis i de miracles diversos i els distribueix a cadascú «en bé de tots» per a «formar un sol cos». Per això, sant Agustí i altres Pares de l'Església diran que l'Esperit Sant és «l'ànima de l'Església».

La celebració de la Pentecosta ens posa al davant dos grans reptes: d'una banda, som enviats a anunciar l'Evangeli a tothom i tot arreu, com Jesús fou enviat pel Pare; i, d'altra banda, com a conseqüència, hem de ser una Església no replegada sobre si mateixa sinó missionera, al servei de Regne de Déu, abocada als altres, al món, al futur, i que es deixa conduir i interpel·lar per l'Esperit Sant que dona la vida.



La imatge



L'Esperit de Déu que el Pare regala tal com Jesús havia promès acaba fent colla, fent família, fent Església: un grup ben travat. Sempre ha estat difícil el treball conjunt, més encara en aquest temps nostre individualista.

L'estil dels qui es deixen conduir per l'Esperit és, en canvi, el conreu d'aquelles actituds i aquelles accions que acosten les persones les unes a les altres.

La Pentecosta (1609). Joaquim Albareda



Agenda

Lit. hores: Setmana I

1 dilluns

Benaurada Verge Maria Mare de l'Església

—Sant Justí

Comença el Mes del Sagrat Cor

Gn 3,9-15.20 o bé Ac 1,12-14/

Salm 86/Jn 19,25-34

2 dimarts

—Sant Marcel·lí i Pere

—Sant Eugeni I

—Santa Blandina

2Pe 3,12-15a 17-18/Salm 89/

Mc 12,13-17

3 dimecres

—Sant Carles Luanga i companys màrtirs

2Tm 1,1-3.6-12/Salm 122/Mc

12,18-27

4 dijous

Nostre Senyor Jesucrist Sacerdot

—Santa Noemí

Gn 22,9-18 o bé He 10,4-10/

Salm 39/Mt 26,36-42

5 divendres

—Sant Bonifaci

2Tm 3,10-17/Salm 118/

Mc 12,35-37

6 dissabte

—Sant Marcel·lí Champagnat

—Sant Norbert

2Tm 4,1-8/Salm 70/Mc 12,38-44

7 Santíssima Trinitat / Cicle A

Ex 34,4b-6.8-9/Dn 3,52-56/2Co

13,11-13/Jn 3,16-18

Dià "Pro Orantibus": jornada de la vida contemplativa



Pentecosta: fruits i reptes

Romà Casanova, bisbe de Vic



La Pentecosta arriba plena de fruits i de reptes. Un primer fruit és que, la vigília de Pentecosta, a la catedral, si Déu vol, impartiré el baptisme, juntament amb la confirmació i la comunió eucarística, a un jove que ho hauria d'haver rebut en la Vetlla Pasqual. Però, a més, també rebran la confirmació diversos joves de diferents edats i llocs de la nostra diòcesi. El gran fruit de la Pasqua de Jesucrist és la vida nova que reben els qui creuen en ell per mitjà dels sacraments. L'Esperit Sant, promesa del Pare, fruit de la mort i resurrecció de Jesucrist, es vessa en el cor dels qui són deixebles de Crist. Que joves nostres rebin els sacraments cristians i ho facin amb ganes en aquests moments, és signe cert que el Senyor és viu i que continua suscitant enmig del món un poble ben seu. Altres joves d'arreu del bisbat que desitgen rebre els sacraments també ho faran en el moment oportú. Ningú no pot quedar-se sense el sacraments de Crist, si en el seu cor hi ha un veritable desig de rebre'ls.

Una altra realitat que va unida a la Pentecosta i a l'Esperit que es vessa sobre l'Església naixent és el nostre Sínode Diocesà. Un sínode es fa sempre sota el guiatge

de l'Esperit Sant. Quan el nostre Sínode estava fent els seus primers passos amb el treball de les actituds necessàries del camí sinodal, la situació d'alarma sanitària va trencar la seguida dels treballs en els grups sinodals. La celebració de la Pentecosta ha de ser per a tota la nostra diòcesi un moment de gràcia intensa per a refermar l'esperança que Déu és amb nosaltres i que l'Esperit Sant és la nostra força i la nostra llum per a continuar caminant junts. En la pregària pel Sínode Diocesà demanem a l'Esperit Sant que encengui els nostres cors amb el foc del seu amor. El camí de l'Església no té altra realitat, en el mateix camí i en la meta, que l'Amor. L'Esperit Sant és aigua viva, sempre novella i fresca, com la que raja d'una font. L'Esperit Sant és el creador de la novetat en l'Església i en el món. Solament ell és capaç de fer possible que nosaltres vegem nous horitzons fressant camins de renovat anunci de l'Evangeli als pobres. Per això, perquè confiem en l'acció de l'Esperit Sant i perquè les persones necessitem, potser com mai en la història, l'esperança que brolla de la fe en Crist, el nostre Sínode Diocesà continua fent el seu camí. Us torno, doncs, a dir: «Església de Vic, aixeca't i camina sense por!»

